

Trang Thi-Văn
Chủ đề: Chiến Sĩ Trận Vong
Tác giả: Huy Phương

Văn Tế 81 chiến sĩ Nhảy Dù lâm nạn năm 1965

*Trước linh vị các anh hùng liệt sĩ, vị quốc vong thân
Trong khung cảnh trang nghiêm, hương trầm phảng phất
Quần tụ nơi đây các đồng minh, chiến hữu, cán chính quân dân
Xin kính cẩn cúi đầu tưởng niệm đến người đã khuất.*

1.

Nhớ linh xưa,

Danh Thiên Thần Mũ Đỏ uy dũng một thời,
Người chiến sĩ Nhảy Dù can trường trận mạc
Dân tình, đồng đội mến mộ thương yêu
Địch quân đôi phen hồn xiêu lạc phách.

Từ chiến trường hỏa tuyến đến Rừng Sát, U Minh
Xuống đồng bằng, lên cao nguyên, đánh Đông dẹp Bắc
Người lính anh hùng, nổi danh vào sinh ra tử, danh nghĩa sáng ngời
Nguyện hết một đời, coi nghĩa phù sinh thanh thản, một lòng an dân, bảo quốc.
Đời cơ động hành trang thê nhi là nhẹ, cái chết cũng tựa lông hồng
Nay ở mai về, cuộc đoàn tụ giữa lúc đất nước ngả nghiêng là chưa phải lúc.

Sớm Thủ Đức, chiều có mặt Cổ Thành
Đêm Cần Thơ, mai trở ra Thường Đức
Trên chiến tuyến xông pha, vào ra đất địch, đầu lộn tử sinh,
Chôn sa trường vùng vẫy, quen đời trận mạc, chưa hề lui bước.

Đã bao lần nơi Trại Thiên đạn pháo, Kontum kiêu hùng,
Vì màu cờ sắc áo, luôn là những người trai bất khuất.

Người lính Nhảy Dù, đội quân tinh nhuệ, luôn có ở hàng đầu
Thiên Thần Mũ Đỏ, với quyết tâm, dương cao ngọn cờ tổ quốc.

Nghe danh, địch đã từng phen khiếp sợ kinh hoàng
Mến người, dân yêu thương những người trai giữ đất.

Thương ôi! Một ngày số mệnh trở trêu, người anh hùng lâm nạn sa cơ
Lẽ ra người chiến sĩ phải da ngựa bọc thây chết ngoài trận mạc.
Đâu ngờ phút chốc tin dữ đưa về, chuyến bay định mệnh nghiệt oan
Đỉnh núi mù sương tám mươi một thân người bỗng dựng tan tác

Đã qua những ngày cùng chiến đấu bên nhau
Suốt thời gian xông pha quen mùi trận mạc
Sống dựa lưng – chia nhau từng hơi ấm, giọt nước, miếng lương khô
Chết cùng chung – nắm mồ giải gió dầm mưa xác chen cùng xác

Thời gian có phôi pha được nỗi khổ niềm đau?
Em có chờ anh, tưởng mộng hóa ra là thực.
Con lớn lên hỏi cha thân xác vùi nơi đâu
Mẹ nghe sét đánh bên tai, tuổi già khóc ngất!

Núi thẳm non cao, biết tìm các anh nơi nào
Ngày lại tháng qua, linh hồn anh có chẳng siêu thoát
Mưa nắng bao mùa thân xác đã rửa tan
Thời gian còn gì với xương tàn cốt mục!

Thương ôi! Đã đem được các Anh về
Nhưng bao nhiêu năm quê người lưu lạc
Chẳng sống được gần gũi với gia đình
Xa xôi cũng chẳng ai người thân thuộc.
Trầm hương, nhang đèn lạnh lẽo bao năm
Cách trở mồ mã mẹ cha, biết đâu làng mạc.

3.

Sống không được gài gũ với quê hương
Chết rồi nằm tro tàn cũng còn phiêu bạt.
Dù di cốt đang là ở Đông hay ở Tây
Vẫn còn mang theo linh hồn đất nước.
Xót xa mộng lớn không thành
Chí trai bao năm chưa đạt.
Nửa đường đành gãy súng tan hàng
Mà quê hương nay vẫn còn trong tay giặc.
Bao nhiêu anh hùng liệt nữ đã nằm xuống như Anh
Lời nguyện cầu nào cho linh hồn siêu thoát?

Biết sống là tinh anh
Chết vẫn còn khí phách.
Mà thương cho chúng tôi vẫn lặn đạn bên trời
Mà khóc cho Anh chưa được về với Tổ Quốc

Đất nước giờ đã xa khơi,
Những đứa con yêu mang hồn lưu lạc
Xin các Anh phù hộ cho quê hương
Đi qua hết những ngày khổ nhục
Chúng tôi sẽ xin mang di cốt của các Anh về
Bên cạnh bạn bè trong trong nghĩa trang xưa một ngày hết giặc!

Tưởng niệm các Anh hôm nay xin đốt nén tâm hương
Chiêng trống ba hồi gọi hồn người oan khuất
Chết có linh thiêng xin chúng giám tắc thành
Lời cầu nguyện dành cho tám mươi một người đã mất.

Hồn linh hiển đâu đây
Xin về thượng hưởng!

(*Huy Phương căn tế)

Nguồn: Internet eMail by **MĐ Hai Vo** chuyển

Đăng ngày Thứ Hai, October 7, 2019
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH